PARA ENERJİSİ VE ANNE-BABA BAĞIMIZ

INSTAGRAM

TELEGRAM

YOUTUBE

FACEBOOK

Eril ilkenin ailedeki en önemli temsilcisi babadır. Baba ve eril ilke yaşamda sağlamlığı ve kalıcılığı temsil eder. Paranın kalabilmesi için babaya “EVET” demeniz gerekir. Gökyüzü eril ilkenin en büyük temsilcisi, hava da yaşamanın olmazsa olmazı değil mi zaten? İster yağmur, ister fırtına, ister dolu, ister kar getirsin, havaya “hayır” diyebilir misiniz?

Babamıza “EVET” demek, tıpkı hava gibi ona her koşulda rıza göstermektir. Başka bir deyişle ona tüm yaşamı, deneyimleri, suçları, eksik/fazla yanları, hataları, geçmişi, genetik kodlamasında kaydı bulunan bulunmayan tüm ataları, onların yaptıkları/yapmadıkları, evrensel/bütünsel sisteme verdikleri veremedikleri ile hiç ayırımsız total ve koşulsuz bir kabul anlamına gelir. Biz babamızın bazı yanlarını beğenmez ve reddersek…

İşiniz var. Çalışıyorsunuz, geliriniz birçoğunun özeneceği kadar yüksek. Demek dişi ilke, dünya ana ve tabii kendi annenizle ilişkileriniz gereğince iyi. Buna karşın kazancınızda bereket yok. Ne yapsanız en azından bir ev sahibi olamıyor, paranızın birikmesini sağlayamıyorsunuz. Hatta bu kadar gelire rağmen gelirinizi giderinize denkleştiremiyor, ay sonuna borçsuz ulaşamıyorsunuz.

Bir işyeri sahibisiniz. Çalışanlarınız, müşterileriniz memnun, ürününüz kolayca pazarlanıyor, vergilerinizi, SSK, Bağ-Kur ödemelerinizi düzenli gerçekleştirebiliyorsunuz. Para akışınız da iyi, tahsilâtlarda her hangi bir tıkanıklık görmüyorsunuz. Buna karşın kazancınızda bereket yok. Ne yapsanız en azından bir ev sahibi olamıyor, paranızın birikmesini sağlayamıyorsunuz. Herkese yardım eden, varlığıyla destek sunan siz kendiniz için belli bir rakamdan sonrasını ayıramıyorsunuz.

Her şeyin bu kadar iyi olmasına rağmen birikim yapamamanızı bir türlü açıklayamıyor, neredeyse nazara, büyüye bağlıyorsunuz…
Dikkat edin! Annenizle ilişkiniz gereğinden fazla iyi olabilir…

Bert Hellinger “düzen bir araya getirir, böylece sevgi akar” diyor. Aile en küçük toplumsal birliktir. Ailede evrensel düzen sevginin akışkanlığını sağlar. Ailede düzen her şeyden önce, ebeveynlerin vermesi ve çocukların alması üzerine kuruludur. Ebeveynler, kendi anne babalarından ve yaşam boyu birbirlerinden aldıklarını, çocuklara aktarırlar.
Çocuklar ise önce ebeveynlerini anne ve babaları olarak kabul eder, sonra da onların kendilerine sunduklarını alıp kendi deneyimlerinden gelen zenginliklere temel olarak kullanırlar. Herkes daha önce kendi anne babasından ve daha sonra eşinden aldıklarını birleştirip sonraki nesle sundukça bir araya getiren düzen kalıcılık kazanır ve buna bağlı olarak sevgi sorunsuzca akar.
Böylesi bir sevgiyle desteklenen kişi yaşamda tartışmasız başarıya ulaşır..

Burada sözünü ettiğimiz veriş ve alış genel bir veriş ve alış hali değil, tam olarak yaşamın verilişi ve alınışı halidir. Ebeveynler çocuklarına geldikleri sıraya göre yaşamdan elde ettiklerini verirler, çocuklar da geldikleri sıraya göre önce anne ve babalarından sonra büyük kardeşlerden yaşamı ve aile büyüklerinin yaşamdan elde ettiklerini alırlar.

En büyük kardeş en önce geldiğinden, anne babadan en çok alandır. O da kardeşlerine en çok verir. İlk kardeş herkese verir, ikinci abiden/abladan alır, kardeşlerine verir ve bu sırayla devam ederken, en son gelen kardeş anne babadan en az ve büyük kardeşlerden en fazla alan olur.

Yaşamın ilerleyen yıllarında, ebeveynler yaşlanıp bakıma muhtaç hale geldiğinde, diğer kardeşlerinden en çok alan küçük kardeş, anne ve babasının bakımını üstlenir. Böylece dengeyi sağlamaya gayret eder. Bu diğer kardeşlerin kendisine yardım etmeyeceği anlamına gelmez ama görevin büyüğünü üstleneceğine işaret eder. Bu zorlamayla değil, kendiliğinden olandır.

Sevgi düzenleri, çocukların yaşamı anne babalarından tam da onların verdiği gibi ve bütünlüğüyle almalarını gerektirir. Ayrıca anne ve babalarını “keşke benim annem babam daha farklı, -örneğin- daha zengin, daha kültürlü, daha zeki, daha akıllı olsaydı” türünden her hangi bir dilekle değil tam da oldukları gibi almalarını, kabul etmelerini gerektirir.

Bütün bunlar olurken elbette anne ve baba kendi arasında da birlikte düzen içinde olmanın ve sevginin akmasına izin vermenin yolunda olmalıdırlar. Bu yolda kalmayı reddetmeleri, aralarında sürtüşmelere, tartışmalara hatta kavgalara kadar gidebilir. Bu büyüklerin işidir ve küçükleri ilgilendirmez. Nehirlerin yukarı akamayacağı gibi, aile içi düzen de geriye doğru kurulamaz.

Çocuklar, görünen ne olursa olsun, ebeveynlerin sorunlarında taraf tutmayı reddetmek zorundadırlar. Her çocuk % 50 anneden ve % 50 babadan gelenlerle ortaya çıkmıştır. Anne ya da babanın bir yönünü reddetmek, eleştirmek, yargılamak, aynı zamanda kendi içindeki bir parçayı da reddetmek, eleştirmek ve yargılamak anlamına gelir. Kendisini bütün olarak alamayan kişi aynı zamanda içinde sevginin akmasını engelleyen kişidir.

Ancak genellikle ebeveynler kendi aralarındaki çözümsüzlükten kurtulmak veya karşı taraf önünde güç kazanmak adına çocuklarına baskı yaparlar. Bunu sözle veya davranışla ortaya koymaları ya da içlerinden geçiriyor olmaları çok da önemli değildir. Sadece aralarında sorun olması yeter. Bu görülmese de sezilir ve hatta ruh tarafından mutlaka bilinir. Çocuklar genellikle, göremedikleri ama sezgisel olarak bildikleri durumda da alenen ortada kavga olan halde de aynı davranır, toplum tarafından yönlendirilmiş bireysel vicdanlarının dayatmasıyla ezilen tarafın yanında olurlar.

.

Annenin babayı incittiği hallerde çocuk çok da istemeden hatta mümkünse gizlice babasının yanında yer alır. Annenin bunu fark etmesini çok istemez aslında ama vicdanına da yenik düşer işte. Babanın anneyi ezdiği durumlardaysa, çocuk açıkça, göstere göstere babaya kızar, kırılır. Bu davranış sanıldığı kadar saçma ya da gereksiz değildir.

Çocuk gözünde anne en önemli varlıktır. Neredeyse, anne olmadan çocuk da var olamaz. Baba daha sonra gelir ve çocuk en saf haliyle anne varsa babanın yerinin dolacağını sanır. O yüzden annenin mağdur olduğu hallerde taraf tutmak çok daha kolay ve sık rastlanılan bir haldir. Evlat, içten içe annesini üzen babasını yargılar, reddeder hatta elinden gelse cezalandırır. Ayrılık bilinci...

Oysa çocuk bu davranışıyla içindeki eril enerjiyi yargılamış, dışlamış, reddetmiştir. Yaşamdan sağlamlık, kalıcılık ve etkinlik enerjilerini çekebilecek ve kendisinde kalmasını sağlayabilecek alanda enerjisel kopukluk hatta yoksunluk başlatmıştır.

Benzer enerjiler birbirlerine çekilirler yasası gereği, kendi enerji alanında eksik ya da yetersiz olan eril enerji dışarıdan geleni alıp kendine katma ve kullanabilme olanağını kaybetmiştir.

.

Pek çok kez, çocuk bireysel vicdana kıyasla daha etkili olan sevgi düzenlerine ilişkin içsel bilgisine bağlı kalmayı böylece anne ve babasına eşit mesafede olmayı yeğler. Kendisi için neyin gerekli olduğunu bilen içsel sesi onu hata yapmaktan, kendini eksiltmekten, içerme kapasitesini daraltmaktan uzak tutuyordur.

Ancak anne çok eziliyorsa, çocuğa "baban bana haksızlık ediyor, görmüyor musun, bir şey yap, senden başka silahım yok" mesajını, bakışıyla, duruşuyla, tavrıyla hatta gerektiğinde sözle o kadar net vermeye başlar ki, çocuk ister istemez etkilenir. Annesinin artık kendisine sevgi vermeyeceğini sanarak sırf o sevgiyi alabilmek adına kurban rolünü kabul etmeye başlar...

Bu noktadan sonra çocuk giderek zayıf düşmeye ve maddi kayıplara uğramaya başlar. İçsel sesi yaptığı hatayı maddi kayıplarla görünür kılmaya çalışıyordur. Anne desteği tam olduğundan buradaki durum para kazanmayı başaramayan insandan daha farklıdır. Parayı kazanıyor ama gitmesine bir türlü engel olamıyordur.

Bazen erken ölen eşe kırgın kalan anne, bilerek ya da bilmeyerek çocuğun da kırılmasına, erken ölümünü ve kaderini onurlandırması gereken babasına bırakın saygı duymayı kızgınlık duymasına bile sebep olur.

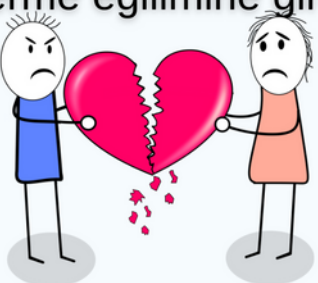
Çocuk içten içe iki yönlü suçluluk duymaya başlar. Hem annenin kendisini sevmesi için babasını dışlamak zorunda kalmaktan hem de buna bağlı suçluluk duyarak annesini üzmekten rahatsızdır ama rahatsızlığını dillendirip anlamlandıramaz.

Ya da baba başka bir kadınla gitmek de dahil her hangi bir sebeple aileyi terk etmiş olabilir. Belki de baba para vermiyor ya da kumarda yiyordur. Birini öldürmüş, hırsızlık yapmış, bir şekilde kriminal bir davranışta bulunmuş cezaevine konmuştur.

Babanın uzakta olması için haklı haksız pek çok sebep olabilir. Ancak bütün bunlar o çocuğun babası olduğu gerçeğini değiştirmez. Çocuk yukarıda da belirttiğim ve üzerine basa basa tekrar tekrar söylediğim gibi babasına saygı duymak ve onu tam da olduğu haliyle bir bütün olarak almak, kabul etmek zorundadır. Babayı yargılamak, eleştirmek, dışlamak, kendi parçasını dışlamaktır ki bütün olmamıza engel olan bu tür bir davranış bizim yaşamımıza sorunları davet eder çünkü sevgi akışı kendi seçimi yoluyla kesintiye uğramış ve engellenmiştir.

Özellikle baba yaşamın neşe kaynağıdır. Babasını yargılayan çocuk aynı zamanda yaşamın neşe kaynağını da yargılamış ve reddetmiştir.

Anne babamızı yaptıklarından dolayı yargılarsak içimizdeki cezacının harekete geçmesine engel olamayız. Suç cezasız kalmamalıdır, sosyal yaşam bizi ve vicdanımızı böyle eğitmiştir. İçimizdeki cezacının gücü anne babamıza doğrudan ceza vermeye yetmez. Bu nedenle biz çeşitli yollarla kendimize zarar ve böylece dolaylı olarak -kendi bünyemizde- ebeveynlerimize ceza verme eğilimine gireriz.

Kazalar, kayıplar, mutsuzluk bizim yaşarken içten içe sevindiğimiz deneyimler haline gelebilir. Ne de olsa, ebeveynlerimiz bizim bu halimize üzülüyorlardır. Ayrıca, kendimize ceza vermek, içimizde ebeveynimize ilişkin parçaya da ceza vermektir…

Kendimize zarar vermek için önce küçük kazalar yaratırız. Düşer dizimizi, dirseğimizi incitiriz. Daha sonra hastalıklar gelir. Ağır hastalıklar yaratıp, başta bizi babamızdan ayrı tutmaya gayret eden annemizi cezalandırır, sonra da babamıza "bak senin yüzünden neler oldu gördün mü" mesajı veririz.

Giderek neşemizi yitirmeye, içimize kapanmaya başlarız. Bu halimiz ebeveynlerimizin canını yakan, onları üzen bir haldir ve bunu sevgiyle kullanırız onlara karşı… Cezalandırma aslında bir dengeleme arzusudur. Eksik olanı sisteme katmak veya görünür kılmak adına yarattığımız bir yaklaşımdır. Neşeyle yakından bağlantılıdır.

Neşe eril ilkeye daha yakın olması nedeniyle, çocuğun yaşamına babayla geçirdiği zamanlar yoluyla katılır. Ancak annesini kaybetmekten korkan çocuk, babasıyla giderek daha az zaman geçiriyor ve dolayısıyla daha az neşeye ulaşıyordur. Giderek kendinin neşelenmeye değer olmadığına inanmaya başlar ve tabii cezayla elele olan kısır döngü de burada ona katılır…

Sıra neşesizliği dengeleme gereğine gelmiştir. Bu hali dengelemeye çalışan çocuk, iş yaşamında eğlenmeye, yaşamında eksik olan neşeyi oradan elde etmeye çabalar. Bu bilinçli bir yaklaşım değildir. Tamamen içgüdüsel ya da sezgiseldir.

Bir yandan anne sevgisini yitirme korkusu, öte yandan neşeye kendini değer bulmamak… Bocalamakta olan çocuk dengeyi para kazanıp o parayı elde tutamamakta bulur. Böylece neşe yaratmak için oynadığı oyunu her an yeniden, başka kostümler ve ayrı repliklerle sahneye koyabilecektir…

Başlangıçta söylediğim gibi kazandığınız paranın bereketi yoksa ne kadar kazanırsanız kazanın bir biçimde elinizden çıkıyorsa, bu oyundan da sıkıldıysanız, size önerim babanızın önünde saygıyla eğilip özür dilemenizdir.

Babanız çoktan dünyasına göçmüş, sizi ve annenizi yıllar önce terk etmiş ya da basitçe emekliye ayrılıp köşesine çekilmiş olabilir. Öyle bir durumu vardır ki bırakın size destek vermeyi, kalkıp kendi başına tuvalete gidemiyordur. Ya da her ne durumdaysa, yanınıza gelemiyor veya tüm olanlardan sonra ne yapsa sizin yüreğinize ulaşamıyordur..

Zihniniz size oyun oynamaya devam eder. “Babam zaten yaşlı, uzak, hasta, öldü, nerede olduğunu bile bilmiyorum” gibi tümcelerle sizi ondan uzak tutmaya başka bir deyişle ayrılık bilincinde olmanızı haklı kılmaya çabalar.

Siz onu dinlemeyin. Babanız nerede olursa olsun, ister yaşasın ister dünyasına göçmüş olsun, ister en iyi baba mansiyonu alacak kadar mükemmel, ister en kötü baba damgası yiyecek kadar zararlı olsun, siz ona saygıda kusur etmeyin.
Babanız sizi görmese de ona saygı duyduğunuzu ve tam olarak nasılsa o haliyle kabul ettiğinizi duymasa da bilinçdışı alanda bu yaklaşımınızı bilecektir. O bilmese bile, sizin içinizde babanız aracılığıyla reddettiğiniz kısım geriye gelebilecek ve siz tekrar bir bütün olabileceksiniz.

Hayatta sağlamlık kazanmak, kolay ya zor kazandığınız paranın kalıcılığını sağlamak ancak bu bütünlüğü yakalamakla olasılık kazanır. Benden söylemesi…

Peki ne olacak? Ne yapmalı, nasıl başa çıkmalı?

Yapmanız gereken basit, babanızı, onun karşısında durduğunuzu ve gözlerine baktığınızı imgeleyin. Aynı anda babanızın arkasında tüm atalarınızın tüm deneyimleri ve onların sonuçları ile orada hazır olduklarını düşünün/var sayın. Babanızın gözlerine bakın ve sizi ne kadar sevdiğini görmeye gayret edin.
Arkasında duran insan kalabalığına ve onların tüm ayrılık bilincine, kendi yaşamının tüm zorluklarına, annenizle olan tüm sorunlarına, kendi ebeveynlerinden alamadıklarına rağmen size yaşam verdiğini aklınızda bulundurun. Öylece bir süre kalın.

Sonra onun önünde eğildiğinizi, başınızı yere değdirip ellerinizi -avuç içleriniz yukarı bakacak şekilde- onun önüne doğru yere koyduğunuzu hayal edin. Bir süre öylece bekleyin ve sonra

“Babacığım sen büyüksün ben küçüğüm, bu güne dek sana saygısızlık ettim, çok üzgünüm, lütfen beni bağışla, seni seviyorum ve teşekkür ediyorum” deyin. Onun sevgisinin rahatlıkla size doğru akabildiğini, içinizin eksik kalan yanının tamamlandığını hissedene dek öylece kalın. Bunu bir seferde yapamayabilirsiniz. Yılmayın, denemeye devam edin…

TANUH® ACADEMY

Sol omzunuzun karşındaki anne , sağ omzunuzun karşısındaki baba olacak şekilde fotograflarını yere koyun..
önce fotograflara bir süre bakarak kendi duyacağınız sesle;

- BENİM İÇİN EN DOĞRU ANNE SENSİN
- ANNEM OLARAK VARLIĞINI ONURLANDIRIYORUM. (vefat ettiyse , varlığını ve kaderini onurlandırıyorum.)
- SEN BÜYÜKSÜN BEN KÜÇÜĞÜM
- SEN ANNESİN BEN ÇOCUĞUM
- BANA VERDİĞİN HAYAT İÇİN TÜM KALBİMLE TEŞEKKÜR EDERİM.

- BENİM İÇİN EN DOĞRU BABA SENSİN
- BABAM OLARAK VARLIĞINI ONURLANDIRIYORUM. (vefat ettiyse , varlığını ve kaderini onurlandırıyorum.)
- SEN BÜYÜKSÜN BEN KÜÇÜĞÜM
- SEN ANNESİN BEN ÇOCUĞUM
- BANA VERDİĞİN HAYAT İÇİN TÜM KALBİMLE TEŞEKKÜR EDERİM.

Birlikteliklerinin önünde eğildiğinizi fark ederek, alnınızı da yere koyarak anne ve babanızın fotografının öününde saygıyla eğilin. ellerinizi başınızın iki yanında, avuç içleriniz yukarıya bakacak şekilde açık olsun. Anne ve baba enerjisinin ilahi kaynaktan gelip avuç içlerine girdiğini , kalbinize dolduğunu ve tüm bedeninize yayıldığını imgeleyin. Avuç içlerinizde karıncalanma ve sıcaklık hissedene kadar fotoğraflların önünde kalmaya , saygıyla eğilmeye devam edin. (herkes enerji akşını hemen hissetmeyebilir. Sonra akmaya başlayacaktır, dingin kalın)

Bize Ulaşmanız İçin Sosyal Medya Linkleri

TELEGRAM

YOUTUBE

YOUTUBE 2

FACEBOOK

FACEBOOK 2

INSTAGRAM